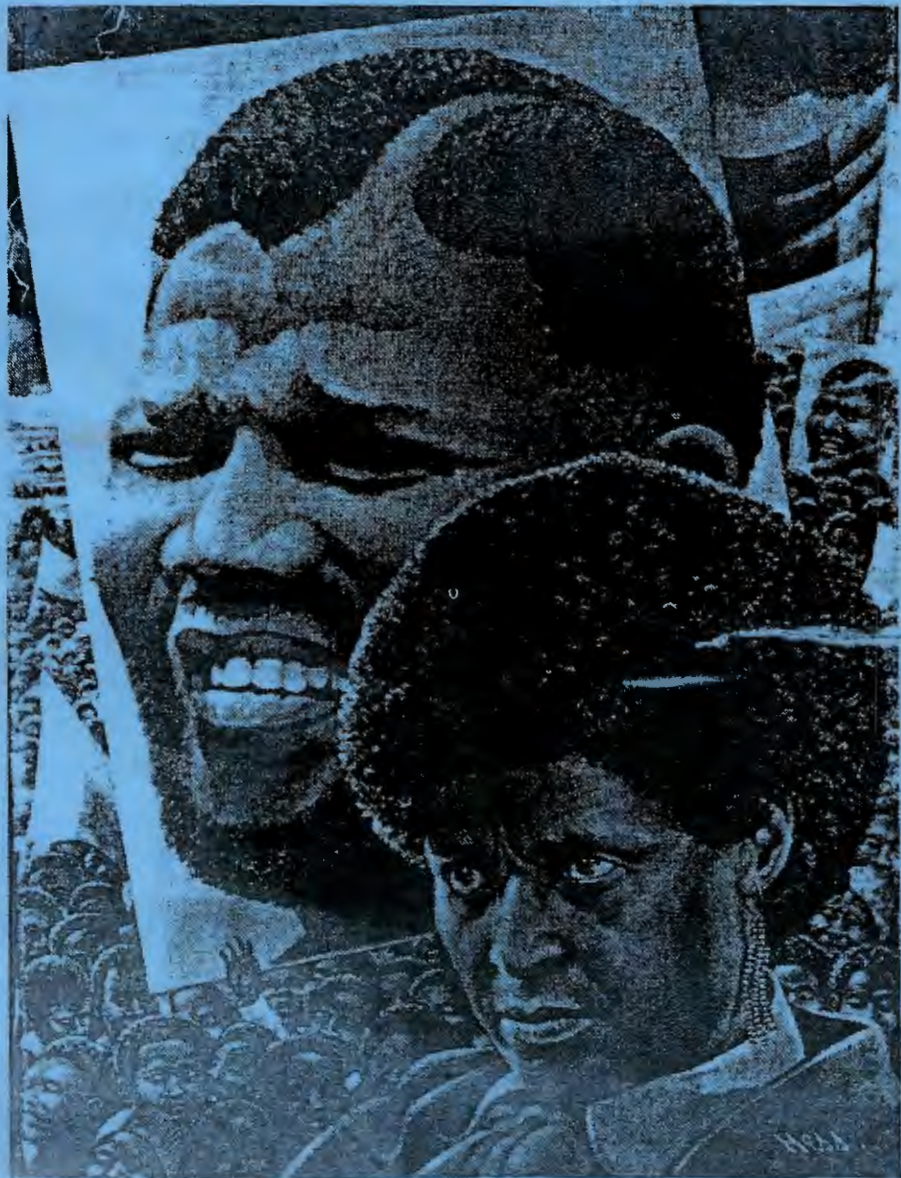


# FRAM KAMERATER

APRIL 1987

ILLUSTRATION FOR TIME BY RICHARD HESS





## Leder:

# Hvor bliver kampen, kamerater?

Vi står nå ovenfor innspurten av kampanja for Klassekampen og innspurten til 1. mai. Felles for begge er at det går noe tregt, det er lite gnist og tål å spore.

Virkeligheten derimot er livlig nok. O-oppgjør rammer kvinnene og offentlig sektor først og fremst, men følges godt opp med NAFs jernhånd mot de lokale forhandlinger. Transportarbeiderne har tatt den kampen.

"Det Nye Arbeiderpartiet" vokser fram og er nå i front ikke bare for å få ned lønna, men også for et åpnere samfunn og privatisering av alt fra industri til barnehager. Aldri har vel DNA vært mer splitta og prega av mindre entusiasme enn nå.

1. mai er en dag da vi kan ta opp denne hansken og gå i nær-kamp med sosialdemokratiet. Har du reist dette i din forening, blant dine venner, i ditt miljø?

KLASSEKAMPEN er avisa som folk trenger i denne tida for å kunne velge side og trenge gjennom det som skjer! Har du spurt dine venner på din arbeidsplass, på gater og streder om abonnement?

Eller har du for mye annet å tenke på, noe annet som må skje akkurat nå? Skal historias dom over de omskiftelige 80-åra bli: De hadde sjansen, men de grep den ei?

PÅL

# Kritikk av delegatvalget til RV-landsmøtet.

Tildelingen av delegater til RV-landsmøtet bygger på representasjonen i kommunestyre og fylkesting i de forskjellige distriktene. På bakgrunn av at vi har RV-representanter i fylkestinget, bystyret i Trondheim og kommunestyrene på Røros og Hitra, fikk Sør-Trøndelag 7 delegater.

Fylkestyret i RV har valgt delegater: fylkestingsrepresentanten, en fra Røros og fem fra Trondheim. Ingen fra Hitra. Dette reagerer vi kraftig på både ut fra nevnte fordelingsnøkkel og fordi vi mener hele valget er et klart brudd på demokratiske spilleregler.

Det er ikke gitt noen melding om at valget skulle skje. RV-gruppene er ikke blitt oppfordret til å foreslå delegater, og valget var ikke nevnt i innkallinga til fylkestyremøtet. Delegatvalg til et landsmøte er en altfor viktig sak til å bli lagt på bordet ved møtets begynnelse.

Vi ser på utelukkelsen av Hitra fra delegatbenken som et symptom på partiets manglende politiske forståelse av betydningen av politisk arbeid på landsbygda.

Det er en kjennsgjerning at dagens omstillingspolitikk vil få enorme konsekvenser for distrikts-Norge med reduserte

overføringer til jordbruk og fiske, noe som fører til færre arbeidsplasser i disse næringene. Det vil, sammen med det nye inntektssystemet for kommunene, føre til en svekka kommuneøkonomi, et svekka offentlig tilbud og fraflytting. Vi får dermed et svekka omland og en svært redusert beredskap.

Skal vi la dette skje uten nevneverdig motstand fordi det ikke finnes kommunister på landsbygda til å reise kampen? Skal vi basere hele vår beredskap i en krigssituasjon på at 1-erne fra Trondheim skal dra ut til slekta på landet? Jfr. materialet til folkekrigsdiskusjonen. Eller skal vi ha kommunister i distrikts-Norge også? Hvis dere mener det siste, må partiet ta vare på kaderne utafor byen, ellers dør vi ut. Med den behandlingen vi får av partiet, og partifolk i RV, opplever vi at AKP ikke er vårt parti.

Som en konsekvens av den aktuelle saken, vil vi stille listearbeidet til kommunevalget i bero inntil det har skjedd en avklaring, det ser jo ikke ut til at RV-arbeidet vårt blir verdsatt likevel, så hvorfor skal vi bruke krefter på det?

Hitra AKP(m-l)

# Debattbladet Fram Kamerater - FK

I de siste numre av Fram Kamerater har det vært etterlyst svar på innlegg fra ledelsens side. Det har også vært rettet skriftlig kritikk av ledelsens prioritering av bladet og teoretisk debatt. Det har vært etterlyst lederartikler.

Vi har diskutert denne kritikken og funnet den helt på sin plass. Sjølsagt må en ledelse prioritere den skriftlige debatten, sørge for lederartikler og prioritere bladet. Grunnen til at dette ikke er gjort spesielt det siste halåret er slitasjeproblemer i den gamle ledelsen og årsmøteforberedelser og startproblemer i den nye ledelsen. Dette gjør det ikke mindre feil, også våre problemer bør jo partiet kjenne til.

Vi har nå som strakstiltak vedtatt å fordele ansvaret for de første numrene mellom oss, en ansvarlig som skal sikre lederartikkelansvar på innlegg og samtidig er det et faktum at svært få skriver til bladet og vi stiller spørsmål til hvor mye bladet blir lest. Det trengs altså tiltak utover dette. Vi vil derfor ha en skikkelig debatt senere. Vi er derfor takknemlig for alle forslag og ideer og for den saks skyld problemer som folk har i forhold til bladet.

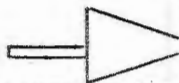
For ledelsen  
Pål

# Revolusjonen blir først og fremst kvinnenes revolusjon!

Jeg har kjøpt statistisk årbok for 1986. Spennende lesning! Det er ikke alle i partiet som synes det, derfor vil jeg her forsøke å oppsummere noen tall som dreier seg om klasseanalyse og endringer i klasseforholdene. Konklusjonen min er at et revolusjonært parti som AKP er nødt til på alvor å forstå at kvinnekamp er en kamp for kvinners rett til et liv på linje med menn, men kvinnekampen er også den viktigste bærebjelken for en revolusjonær strategi og taktikk. Derfor er dette innlegget først og fremst et innlegg som bør leses av menn for å gi oss en forståelse for at

vi også må prioritere kvinnepolitikk. Hvorfor det? Jo, fordi det skjer nå et historisk vendepunkt: Kvinnene blir den delen av arbeiderklassen og klassealliansen som vil måtte spille den viktigste rollen i revolusjonen. Det må vi mannlige kommunister forstå, ellers får vi ikke være med på det spennende og nye som vil skje i åra framover.

La tallene tale for seg! Talla representerer åra 1980 og 1985.



**Tabell 176. Sysselsatte og utførte timeverk pr. uke, etter næring.**  
**Årsgjennomsnitt**  
*Employed persons and number of man-hours worked per week, by industry.*  
*Annual average*

Næring Industry	Sysselsatte Employed					Utførte timeverk pr. uke Number of man-hours worked per week				
	1983		1984		1985	1983		1984		1985
	I alt Total	Menn Males	Kvinner Females	I alt Total	Menn Males	Kvinner Females	I alt Total	Menn Males	Kvinner Females	
	1 000					10 000				
I alt, medregnet uoppgitt Including unspecified	1 867	1 870	2 012	1 141	871	6 331	6 396	6 674	4 302	2 272
1 Jordbruk, skogbruk, fiske og fagst Agriculture, forestry, fishing and hunting	148	139	144	102	41	535	528	532	414	118
2 Oljeutvinning og bergverksdrift Oil extraction, mining and quarrying	19	22	23	19	(4)	69	79	92	77	15
3 Industri Manufacturing	366	363	385	276	90	1 243	1 270	1 281	1 028	264
4 Kraft- og vannforsyning Gas and water supply	21	22	21	17	(3)	78	77	72	64	8
5 Bygge- og anleggsvirksomhet Construction	153	160	151	140	11	567	561	568	531	27
6 Varehandel, hotell- og restaurant- virksomhet Wholesale and retail trade, hotels and restaurants	337	326	343	156	188	1 048	1 022	1 100	605	406
7 Transport, lagring, post og tele- kommunikasjoner Transport, storage and communication	179	178	171	124	47	686	568	568	432	127
8 Bank- og finansieringsvirksomhet, forsikringsvirksomhet, eiendoms- drift og forretningmessig tjene- steyting Financing, insurance, real estate and business services	116	119	132	76	57	400	409	457	283	184
9 Offentlig, sosial og privat tjeneste- yting Community, social and perso- nal services	626	660	658	231	428	1 832	1 882	1 912	850	1 062
Skjermede næringer Sheltered in- dustries	1 619	1 627	1 668	866	802	5 167	5 194	5 361	3 288	2 073
Konkurransutsatte næringer <sup>1</sup> Com- peting industries <sup>1</sup>	334	338	339	272	67	1 156	1 190	1 199	1 003	196

<sup>1</sup> Medregnet utvinning av råolje og naturgass, oljeboring og drift av rørledninger  
<sup>1</sup> Including crude petroleum and natural gas production, oil well drilling and pipeline transport.  
 Kilde: NOL Arbeidemarkedstatistikk. Source: NOS Labour Market Statistics.

1. Det blir færre arbeidere både i antall og i prosent av befolkningen mellom 16 og 67 år. Fra 1980 til 1985 er antallet redusert fra 648.000 til 642.000 - en reduksjon på 6.000. Befolkningen mellom 16 og 67 år har i perioden økt fra 2.926.000 til 3.013.000, sånn at arbeiderandelen har gått ned fra 22,1% til 21,3% i perioden. Det spennende ved denne utviklinga er at den kvinnelige arbeiderklassen er blitt større både i andel og i antall. Fra

143.000 til 148.000 - ei økning på 5.000. Mens det har blitt 12.000 færre mannlige arbeidere har det blitt 5.000 flere kvinnelige arbeidere.

2. Funksjonærskiktet øker betraktelig i sin helhet. I 1980 utgjorde funksjonærskiktet 34,6 % av befolkningen mellom 16 og 67 år. Og i 1985 37,7% - ei økning på 3,1%. Den største økninga finner vi i mellom-

# FRAM KAMERATER

	KVINNER	MENN	TOTAL
ARBEIDERE	81-85 143	506	648.000
	148	494	642.000
LAVERE	81-85 325	55	380.000
FUNKSJONER.	347	51	398.000
	+ 22	÷ 4	
MELLOWNIVA	81-85 219	284	503.000
	263	324	587.000
	+ 44	+ 40	
HØYERE	81-85 30	93	123.000
FUNKSJONER.	43	107	150.000
	+ 13	+ 14	
BØNDER/	81-85 79	88.000	
FISKERE	72	80.000	
SJØLSTENDIG NÆRINGS- DRIVENDE	81-85 67	104	171.000
	59	88	147.000
STUDENTER/ SKOLEELEVER	81-85 109	111	220.000
	120	112	231.000
HJEMME - VÆRENDE	81-85 409		429.000
		338	357.000
ARBEIDS- UFØRE/ SJUKE	81-85 74	101	175.000
	93	119	212.000
	+ 19	+ 18	
PENSJONISTER	81-85 59	61	121.000
	70	72	142.000

skiktet og blant høyere funksjonærgrupper. Også her er det kvinnene som står for økningen - spesielt i mellomskiktet - sjøl om den kvinnelige "økningen" er så og si jevnt fordelt på de 3 skikta. Men det er mennene som "øker mest" i det høyere lag av småborgerskapet! *vel - omtrent*

*litt i både mellom og høyere sjikt.*

3. Hvis vi summerer de som er gruppert i kategorien arbeidere, lavere funksjonærer og funksjonærer på mellomnivå, viser det at for hver 100. mann, var det i 1980 81 kvinner. For 1985 var det for hver 100. mann 87 kvinner. Nå er det veldig vanskelig på en korrekt måte å klart si hvem som er arbeidere og småborgere av disse - men som et "utviklings-trekk" er talla veldig klare i retning av at kvinnene blir flere i arbeidslivet - og i de lavere skikta - m.a.o.: Menn som gruppe slåss med ryggen mot veggen - mens kvinnene er på offensiven.

4. Denne foreløpige konklusjonen bekreftes av følgende: Antallet bønder og fiskere reduseres, men kvinneandelen er

konstant. Kategorier sjølstendig næringsdrivende blir mindre, men kvinneandelen minsker mindre. Det blir flere kvinnelige studenter og skoleelever - og ikke minst antall kvinner som hjemmeværende minsker drastisk.

5. Ut fra dette er det helt klart at kvinneopprøret i AKP, at partiets kvinneinnretting, er helt nødvendig for å drive den delen av klassen som er i framgang både i antall og "bevisstgjøring" framover. M.a.o. det er en illusjon å tru at menn som blir færre og som kjønn og egen identitet "borgerliggjøres", er den delen av klassen som det må legges mest vekt på i klassekampen. Dette er en utfordring til oss kommunister som tilfeldigvis er menn - vi er nemlig først og fremst kommunister og da må vi la virkeligheten få avgjøre hva vi skal arbeide med!

PELLE

# Bøllekursene - en utfordring for AKP

OPPSUMMERING AV  
BØLLEKURSBEVEGELSEN I  
SØR-TRØNDELAG.

NOEN TANKER OM AKP  
OG BØLLEBEVEGELSEN.

Her i distriktet startet bøllekursbevegelsen etter at jeg og ei anna jente fikk bevilget penger fra DS til å delta på det første kursset som ble holdt på Dokka i mars 1984. Betingelsen for å få penger til å dra, var at vi satte i gang kurs her etterpå.

I og med at dette ikke var noen prioritert oppgave, men en "innimellom-alt-det-andre" oppgave, ble det ikke satt igang kurs før høsten 85. Like etter fikk vi forespørsel fra Trondheim Lærerlag om et 2-dagers kurs for kvinnelige tillitsvalgte, noe som ble en stor suksess. Aberet var at den ene kurslederen fant ut at hun ikke hadde lyst til å være kursleder. Vi måtte finne flere kursledere. Vi var 3 som ble med på kurslederkurs i januar / februar 86. Ei "falt av lasset" og vi sto igjen med to kursledere og vi trakk med ei jente som var interessert. Sammen med ei jente i AKPs studieutvalg dannet vi ei kjerne som skulle drive kursene.

Vi diskuterte prioritering, og ble enig om å prioritere ml-jenter og Kfere. Dette ble ingen suksess, og vi måtte avlyse to kurs. Derimot fikk vi en henvendelse fra LAGIT, og vi hadde et 2-dagers kurs for dem (en mann var også med...).

Etter denne våren var vi litt deppa, men vi var fast bestemt på å ikke gi opp ml-jentene og i september klarte vi å få med 8 AKP-, RU- og NKS-jenter på kurs. Spesielt ble RU-jentene tent, og slik startet bøllebevegelsen i RU her i byen. En del RU-jenter deltok på et kurslederkurs sentralt, og sammen med ei av kurslederne våre arrangerte de et kurs for ca. 30 jenter i videregående skole.

Vi begynte å få inn flere forespørsler, og ved årsskiftet sto vi med forespørsler fra flere organisasjoner og mange enkeltjenter. Og vi hadde 3 kursledere, hvorav ei hadde lyst til å trappe ned, og vi andre to var også opptatt en del helger utenom kursene. Vi måtte ha flere kursledere! Etter iherdig mobilisering hadde vi et kurslederkurs i januar 1987. Ni jenter fra AKP/NKS deltok, og 7 sa seg villig til å lede minimum et kurs i år. (Nord-Trøndelag og Nordland ble også tilbudt plasser, men ingen møtte.)

Vi har nå 10 kursledere og disse følges opp gjennom faste møter. Vi har søkt om støtte til dette som vi kaller "Studiering om kvinner og sjøllit" så blir det forhåpentligvis penger av det og (god ide som herved bringes videre).

#### FØLGENDE KURS ER HOLDT:

Okt 85: Åpent kurs	10	stk
Des 85: Trh. Lærerlag	27	"
Apr 86: LAGIT	16	"
Sep 86: AKP/RU/NKS	8	"
Okt 86: Åpent kurs	12	"
Des 86: Uttr.lag Lærerlag	19	"
Jan 87: Kurslederkurs	9	"
Feb 87: FR(sosials skolen)	11	"
Mar 87: Kvinnefronten	12	"
-----		
Tilsammen	124	stk
-----		

Vi vil fortsatt prioritere å jobbe for å få flere kursledere. Metode: Få AKP/NKS jenter til å melde seg på kurs. Det er mulig at vi satser på nytt kurslederkurs til høsten og at vi da prioriterer NKS for å få igang bølgebevegelsen der.

#### OM Å DRIVE KURS: MANNFOLKA MÅ HJELPE OSS!

Vi som har drevet disse kursene har fått mye positivt igjen for det. For meg har det vært den

mest OK politiske oppgaven jeg har hatt på mange år. Men jeg påstår: dette er fortsatt ikke en prioritert oppgave fra AKPs side. Forsatt er det en "innimellom-alt-det-andre-oppgave". Når det gjelder det praktiske (mat, leie av TV/video, brev til kursdeltakerne osv.) har dette til nå vært ordnet av hu jenta i studieutvalget. Vi har leid/lånt videoutstyr fra gang til gang. Ganske slitsomt når du ikke er noen video-ekspert. Dette blir nå løst ved at AKP/SNV i Trondheim kjøper eget utstyr. HURRA! Det er uholdbart at hu fra studieutvalget skal være "teknisk", og lage mat på alle de kursene der vi må ordne med dette selv. På kurslederkurset ga vi oppgaven til ei avdeling som klarte å mobilisere EN mann EN dag! Vi stiller nå krav til mennene i partiet om at de støtter bølgekursbevegelsen og jentene i partiet som gjør en kjempeinnsats for AKP ved å lede disse kursene, ved at de stiller opp som "teknisk". Det er en viktig jobb for at kurset skal bli vellykket og for at kurslederne skal få konsentrere seg om å lede kurset. Ellers ser det nå ut til å bli noe enklere ved at AKP skal bruke "VERVE-midler" fra SK slik at det kan settes av noe tid på dagtid til å gjøre noe av den praktiske jobbinga. Dette pga. at kursene er viktig i forhold til verving av kvinner til partiet (mer om dette senere). Jeg mener også at det praktiske går greit er viktig for å holde på kurslederne våre som er

travle yrkeskvinner, mødre og opptatt med andre politiske oppgaver ved siden av å lede kurs.

#### OM ORGANISERING AV KURS - OPPFØLGING - VERVING

Bøllekursene er den beste metoden vi i dag har for å nå ut til mange forskjellige kvinner med vår politikk. Dette betyr at vi treffer et nytt potensiale i forhold til VERVING. Av RU har jeg lært følgende: Det er lagene hos dem som er ansvarlig for å drive kursene. Lagene diskuterer innledningene/opplegget for kurset og oppfølging av kursdeltakerne: Tilby jentesirkel, organisere jentene i jentefronten / jentegrupper på skolene. RU her ville sette verving til RU som hovedmålsetting for kursene de dreiv (20% av deltakerne inn i RU). Dette er jeg uenig i. Men jeg mener at verving må ses på som en særegen oppgave i forhold til det å drive kursene. Jeg mener hovedmålsettingen med kursene er jenter / kvinner slutter opp om vår linje i kvinnekampen, at vi stiller oss i spissen for kvinne/jenteopprøret og at vi bidrar til å spre opprøret. Verving er i forhold til dette en særegen oppgave etter kursene. RU havnet også på denne linja. Slik bøllekursene drives av oss i dag faller verveperspektivet bort. Det er umulig for 1 - 2

kursledere å følge opp de som går på kurs. Vi kan dele ut materiale om AKP, men oppfølging kan ikke være kursledernes eneansvar.

Derfor mener jeg at RU-modellen med at lagene/avdelingene skal ha ansvar for kursene er riktig som hovedlinje i organiseringa av bøllekursbevegelsen.

Dette har vi prøvd ut, og flere avdelinger er interessert.

#### Eksempel:

Vi hadde kurs i februar for jenter på sosialskolen (FR). Det var AKP i sosialsektoren og NKS på skolen som tilbød jentene kurs, i samarbeid med SNV. Ei AKP-avdeling hadde ansvar for kurset. Mennene ordnet med det praktiske, og det styrka samarbeidet mellom AKP og NKS i forhold til en konkret oppgave. Oppfølginga blir lettere. Både AKP og NKS i denne sektoren har nå kursledere.

#### Eksempel:

Vi har fått forespørsel fra ei jentegruppe på sykepleieskolen om å ha kurs. Vi gir oppgaven til AKP på sykehuset og NKS.

#### Eksempel:

Vi ønsker å ha kurs for ansatte på sykehuset. AKP

der får ansvaret. Vi har kursledere.

**Eksempel:**

Jenter på flere industri-arbeidsplasser ønsker kurs. AKP i industrien får ansvaret. Vi har kursledere der.

**Eksempel:**

Lærerlaget ønsker flere kurs. AKP-lærere får ansvaret, vi har kursledere.

en del kurs passer nødvendigvis ikke inn i vår organisasjonsmønster og det er ikke sikkert avdelingene klarer å løse kurslederspørsmålet alene, men siden vi har en "sentral" for kursene er ikke dette noe problem.

Jeg mener dette må bli vår hovedlinje for organiseringa av bølgebevegelsen. BØLLEKURSENE MÅ BLI AKPs ansvar og må inn i avdelingenes planer. Dermed blir kursene retta mer direkte inn på avdelingenes omland. Avdelingene må legge planer for oppfølging av kursdeltakerne. Bølgekurslederne våre er mest tent på kurs for jenter i sitt eget nærmiljø. Det betyr også at vi får en utmerket anledning til å markere mange flotte AKP-jenter for kursdeltakere som i utgangspunktet kan være skeptiske til oss.

På sykehuset mener jeg f.eks. det vil være bra å ha felleskurs for forskjellige yrkesgrupper, ikke bare satse på egne kurs for NSF. Kurslederne våre er enig om en foreløpig prioritering av kurs:

1. AKP-jenter (rekruttere kursledere).
2. NKS. Spre bølgebevegelsen til høyskoler og universitetene.
3. RV/KF.
4. Avdelingenes omland, arbeiderklassen, helse - sosial - lærer - førskolelærer.
5. Enkeltkvinner som er interessert.
6. Organisasjoner som ikke er i vårt "omland".

Dette betyr altså at vi prioriterer ned organisasjoner som vi kan tjene penger på. Fagforeninger i vårt omland prioriteres.

**HOVEDINNLEDNINGA - DEN POLITISKE LINJA**

Jeg har fått opplyst at det jobbes med å forbedre/oppdatere hovedinnledninga. Det er bra. På kurslederkurset vårt ble det

diskusjon om hovedinnledninga. Alle var enig om at den kan gjøres bedre (starten for programatisk, hva skal vektlegges, den må tilpasses de enkelte kursene).

Jeg mener følgende:

Hovedinnledninga er den som får fram AKPs kvinnepolitikk på en del områder. Hva som skal vektlegges er derfor et politisk spørsmål. Jeg mener innholdet i den må være mest mulig likt i alle kursene. Derfor er spørsmålet om hva den tar opp et spørsmål om POLITISK LINJE, og ikke et spørsmål om hva den enkelte kursleder til enhver tid mener bør tas opp.

Våre kursledere ble tent på å få være med å diskutere innholdet i hovedinnledninga. Skal vi legge vekt på å oppfordre kvinner til å bli sjefer i offentlig sektor (jfr. valg av

oppgaver på kursene), kvinnene i kvinneyrkerne, KIMs rolle, kvinnefrigjøring under kapitalismen/begrensninger, sosialismen/kommunismen.

Jeg mener dette er viktige spørsmål og at AKP som parti må engasjere seg mer i arbeidet med å utforme hovedinnledninga. Den kan f.eks. sendes ut som frivillig lagsdiskusjon. eg tror det ville bli godt mottatt, og at det ville mobilisere flere til å delta i bølgebevegelsen. Mennene ville og ha godt av det.

Dette er altså noen foreløpige tanker - kast dere frampå i bølgebevegelsen. Ettersom jeg har fått opplyst, jobbes det nå med å lage kurs for arbeidere.

Sjefsbølla.

# Om AKPs teoretiske problemer

I DE SISTE FK HAR DET VÆRT FLERE INNLEGG OM AKPs PROBLEMER. INNHOLDET ER AT ANP FRAMDLES ER INNE I ET KRISE SOM HAR VÆRT SIDEN 1979. AT DENNE KRISA HAR SITT UTSPRING I AT FOLK MISTER TROA PÅ VÅRE MULIGHETER OG STILLER SPØRSMÅL VED VÅR TEORI.

DETTE ER JO SJØLSAGT RETT. DET ER IKKE VANSKELIG Å SE AT DETTE STEMMER MED MANGE AV DE PROBLEMER VI HAR. MEN HVORDAN DISSE PROBLEMENE SKAL LØSES OG OM VI ER I FERD MED Å LØSE DEM, DEROM STÅR DET STRID. DENNE STRIDEN HAR STÅTT I KLASSFKAMPENS SPALTER MELLOM KJERSTI ERLOSJ N OG BJØRGULV BR... NEN. KJERSTI ANKLAGER BR... EN FOR OVERHODET IKKE Å HA OPPDAGET DET TEORETISKE NYBROTTSARBEIDET SOM HAR SKJEDD OG ER I FERD MED Å SKJE PÅ KVINETEORI. ETTERPÅ KOMMER DET MANGE LESERINNLEGG SOM KRITISERER KJERSTIS DEBATTSTIL OG AT HUN FULLSTENDIG OVERSER DE REELLE TEORETISKE PROBLEMENE BR NEN REISER.

JEG SYNS KJERSTI ER I SIN FULLE RETT. AKP ER VEL DET FØRSTE KOMMUNISTPARTI I HISTORIA SOM FØRSØKER Å GI KVINNENE EN PLESS I SOLEN, NÅ SOM EN SIDEORDNA KRAFT VED SIDEN AV DET TRADISJONELLE KJERNEPROLETARIATET. DET FØRSTE KOMMUNISTPARTI I HISTORIA SOM FØRSØKER Å TA FEMINISME PÅ ALVOR, PRØVER Å LAGE EN REVOLUSJONÆR FEMINISME ISTEDET FOR BARE Å AVGRENSE SEG MOT BORGERLIG FEMINISME. ANGREPET FRA BR... N VAR IKKE RETTET INN PÅ NOEN SPØRSMÅL, DET VAR EN KRITIKK AV HELE VÅRT TEORETISKE ARBEID.

DETTE OG INNLEGG I FK AVSLØRER OGSÅ TO SYN PÅ HVORDAN VI SKAL GRIPE FATT FOR Å SAMLE PARTIET PÅ EN TEORETISK PLATTFORM. ETTER AT VI VED FØRRIGE LANDSMØTE FIKK ET PRINSIPP-PROGRAM SOM SA IALLFALL EN DEL OM HVORDAN VI TENKER OSS ET NYTT SAMFUNN, SÅ HAR PARTIET NÅ PRIORITERT DEN NORSKE VIRKELIGHETEN OG DEN VIRKELIGE VERDEN. DETTE GJELDER IKKE "BARE KVINNE", MEN HELE ANALYSEN AV HVA SLAGS SAMFUNN VI ER PÅ VEI MOT. TILSAMMEN KALLER VI DETTE DEN STORE KAPITALISMEDISKUSJONEN. VI ER I FERD MED Å UTVIKLE ET PARTI DER TEORIENE ER BYGD PÅ VIRKELIGHETEN. GREIER VI DET, GJØR DET MEG MINDRE OM VI HAR ET UKLART SYN PÅ KINA, PÅ ØKONOMIEN I SUVJET ELLER MANGLER ET DETALJERT PROGRAM PÅ HVORDAN FOLK SKAL TA MAKTA SJØL.

Fortsettes side 25

# Noen teoretiske saker

Dette er kun et forsøk på å finne de helt konkrete spørsmål det er ulike standpunkt til. Et forsøk på å bruke teori på virkeligheten. Jeg tror denne veien å gå kan være fruktbar, eller hva?

I arbeidsprogrammet står det igjen to saker som er totalt overlatt til ettertiden:

1. Energispørsmålet
2. Skattespørsmålet

1. Energipunktet sier at vi går inn for en nedtrapping av energibruk i Norge mot år 2000. Om dette står det uenighet. Hva er så galt med å bruke energi, skal faren for å få økt varme på jorda føre oss inn på ei slik linje. Skal solidariteten, at ikke alle innbyggere på jorda kan bruke like mye som i Norge, føre oss inn på ei slik linje? Det er derfor også uenighet om pris på kraft og på utbygging av gasskraft.

2. Skatt. Det er uenighet om vi er for eller mot skatt og om vi er for eller mot brutto-skatt.

3. Det er uenighet om utbyggingstakten på olje, for eller mot oljeboring nord for 62 grader.

4. Det er i praksis uenighet om vårt syn på det åpnere samfunn, på frikommuner, på privatisering.

5. Det er uenighet på synet på kvinnelige sjefer, på hvor viktig det er å få kvinner i mannsyrker.

6. Det er uenighet på synet på Rød Ungdoms skolepolitikk. Dette er for meg litt uklart.

7. Det er uenighet om 6 timers dag for skiftarbeidere. Mange mener at det her gjelder mest å få ned antall skift, og spesielt antall helger, mer enn lengden på arbeidsdagen. Her har en jo ingen normalarbeidsdag pr. definisjon.

8. Det står framdeles uenighet på om norske arbeidsfolk tjener på utbygginga av den 3. verden.

9. Det er uenighet om hva som ligger i begrepet: Det fins ei mannsrolle.

10. Det er uenighet om forholdet sykepleiere - hjelpepleiere; førskolelærere - assistenter; fagarbeidere - hjelpearbeidere; fagbeskyttelse - interessene til de ubeskytta; kvalitet - arbeiderinteresser.

I tillegg har vi vår interne krangel om uavhengighet for RU og RV, oppsplittinga av partiet og en del slikt. Men jeg har valgt å gripe fatt i handlingsprogramsakene som iallefall står i det virkelige liv utenfor AKP og se om det er mulig å finne noen tråd i denne floken.

Hva er revolusjonær politikk?

Jeg foreslår følgende:

1. Ta utgangspunkt i flertallets interesser.

2. Velge de langsiktige interessene framfor de kortsiktige når det er konflikt.

3. Passe på at en ikke havner ned på samme standpunkt som makthaverne uten at du har en svært god grunn til det.

4. Ta hver sak helt konkret, bruk prinsipper som rettleiding, ikke som fasit.

HOVEDSPØRSMÅL: HVEM TJENER PÅ DE ULIKE STANDPUNKT?

Ut fra ei slik vurdering vil jeg havne ned på omtrent følgende:

VÅRE linjer for kvinnekampen må være innrettet på flertallet av kvinnene. Flertallet er i kvinnesyrker, er ikke sjefer. Flertallet rammes hardt av frikommuner, åpent samfunn og sin livssyklus vil alle kvinner være best tjent med 6 timers normalarbeidsdag. Etter min mening må vi aldri opptre slik at det å gjøre det best mulige utav ting står i motstrid til disse grunnprinsippene. Derfor mener jeg det er galt å delta i utvalg for å finne ut hvordan vi skal gjøre det best mulige ut av frikommune. Det er galt å bli sjef, kvinne eller mann. Det er ikke galt å begynne i mannsyrker, mange kvinner jobber der og det gir kvinner mer valg og bedre lønn, men det kan aldri bli flertallets vei. Derfor kan dette være rett for personer, men feil for kvinnebevegelsen og feil for 80 % av våre kvinner.

Mer problematisk er skiftarbeidere og fagskillene. Flertallet er best tjent med 6-timers dag, er skiftarbeiderne det? Hvis ikke, må de underordnes flertallets interesser? For det første tyder mye på at svært mange av oss blir skiftarbeidere om det går slik utrøderne og makta vil. I dag har vi tre hovedtyper skift, toskift, treskift som stanser i helga og skift som går kontinuerlig. I helsevesenet er det ei sann blanding av

forskjellige ordninger, oftest blir de rene ordninger fylt ut med folk som bare går helg eller bare natt. I tillegg er det litt overlapping. Etter min mening er det umulig å gjøre noe med dette før arbeidsidsforkortelsen gjør det mulig å innføre ekstra skift på treskift og helkontinuerlig, da er jeg for 6 timer i uka og 8 i helga. Jeg mener dette er best tilpasset flertallet i alle livssituasjoner.

Når det gjelder motsetninga mellom hjelpepleiere og sykepleiere, hvem tjener på de forskjellige standpunkt?

Jeg mener den politikken som tjener flertallet her er: a. Gjøre det minst mulig lønnsomt å bruke ufaglærte, dvs. åke lønna. Bryte ned fagskillene ved å gjøre det mulig å oppnå formell kompetanse ved kortere kurs, kjempe mot alle vilkårlige ansettelsesforhold og legge ansvaret på arbeidsgiveren for opplæring når folk er ansatt. Dagens splittelse er arbeidsgivernes viktigste våpen.

Når det gjelder strøm, industripolitikk og energi. Hvem tjener på at vi i dag går inn for høye kraftpriser og senket energiforbruk i Norge? Staten tjener på det, det passer som hånd i hanske for omstillingspolitikken. U-landene får industrien, de subsidierer den og får miljøproblemene. Arbeidsfolk mister jobben sin her, distriktene legges ned, strømmen blir dyr og Norge blir et land med større interesse av imperialismen.

Et annet avgjørende spørsmål for oss som har tenkt oss noe å bygge på ved sosialismen, bør vi ha en industripolitikk eller næringspolitikk som går lengre enn å forsvare for arbeidsplassenes skyld, eller bør vi ha ei sjølstendig vurdering av at næringa bør bygge på våre naturlige ressurser, på beredskap, på tradisjoner og kunnskap som er bygd opp i dette landet. Jeg mener det siste.

Skatt er ikke ekstrautbygging, men det er et snedig system for to lønnsforhandlinger. Der staten kan dra inn og gi etter lønnsforhandlingene. Jeg er for at arbeidsfolk skal betale 10 % skatt. Men det viktigste er et klart nei til bruttoskatt, noe som vil gjøre det umulig for neste generasjons arbeidere å oppnå dagens boligstandard og for dagens enslige. De som støtter bruttoskatt syns det er OK at arbeidsfolk rammes bare rikefolk får mindre rentefradrag.

Fortsettes side 25

# Det tause partiet

Ukeslutt på jobben:

- Skal du gjøre i helga da?
- "Kast deg frampå kurs".
- Ha-ha, det du trenger er et skikkelig "Demp deg ned kurs".
- (Takk for komplimentet...)

Hva kan det skyldes at kvinner som har relativt lett for å hevde sine synspunkter på jobben, har mere trøbbel med det i partisammenheng? Det første jeg oppdaga på bøllekurs var nemlig at dette var en generell erfaring og ikke noe spesielt for meg. Skyldes det at AKP-gutta i flokk er "flinkere" til å bruke herske-teknikker (usynliggjøring, latterliggjøring etc.) enn våre mannlige arbeidskamerater? Hvis dette er tilfelle, tror jeg at det bare er en del av forklaringa. For også mange menn vil hevde, at det er lettere å ta ordet i sammenhenger utafør partiet enn innafør. Ergo må det finnes flere forklaringer om "tausheten". Problemet er at jeg da lett ender opp med vage uttrykk som: noe med stilen og organiseringa vår. Men hva med prestasjonsangst?

AKP er et parti med mange gløgge og kunnskapsrike folk som er flinke til å ordlegge seg og argumentere for standpunktene sine. Du skal derfor

være temmelig varm i trøya før du tørr å kaste deg ut i diskusjonene. Redselen for negative reaksjoner i form av stemping som f.eks. revisjonist og liberalist var kanskje større før. Men mange er redde for å få "kjør" på argumentene sine, eller er rett og slett redd for å dumme seg ut. Hva med den skriftlige tausheten. FK har i det siste vært så tynn at jeg har vært oppriktig redd for at bladet skulle dø ut. Diagnosen er ikke spisevegring. FK vil gjerne ha parti-mat. Den er altetende og spyr det ikke ut igjen. Redaktøren tar stoffet opp i seg med glede og refuserer det aldri (?).

Hvorfor sender vi ikke parti-mat til FK? Prestasjonsangst igjen? Kanskje det. Jeg har hørt partikamerater si at de med letthet kan skrive leserinnlegg i lokalavisa, men kvier seg for å sende noe til KK og internbladet.

Herlighet så mye godt stoff vi går glipp av! Bøllekursa er det beste midlet vi har i dag til å bryte både den muntlige og skriftlige tausheten i partiet, men hva da med de tause mennene?

Kvinneopprøret i partiet har lært oss: det blir ingen revolusjon uten at vi har mannfolka med oss.

Derfor hilser vi mannfolkas "Kast-deg-bakp kurs velkommen!

Kåne

# Opprør!

Vi har som mål å skape et samfunn der alle har like muligheter til å utvikle sine evner og anlegg, intellektuelt og følelsesmessig. I partiet har vi som mål å aktivisere alle. Utvikle kommunister til sjølstendige ledere som har solide røtter i folkedypet. Vi mener forutsetninga for militær motstandskamp mot en inntrenger er mobilisering av hele folket. Kort sagt: Massene er de virkelige heltene. Framtida tilhører folket.

Hva er virkeligheten i vår egen organisasjon i dag? Den organisasjonen som har bestemt seg for å gi framtida til de undertrykte?

Vi har en skarp og klar politikk, utforma av forholdsvis få folk (egentlig), som vi i liten grad evner å spre i folket. Ikke fordi folk står fjernt fra våre standpunkter - tvert i mot. Men fordi vi ikke har tillit. Fordi vi sjøl stiller oss på sidelinja, uten å lytte til hva folket mener og føler.

Hvilke uhyrlige påstander! Partiet leder polstreiken som forsvarer de svakes rettigheter rundt om i hel Norge. Vi kjemper for å styrke KK. Vi har et utbredt massearbeid. Vi satser for å øke kunnskapene og styrke studiene i egne rekker. Vi

forsøker å rekruttere. Å komme inn i kommunestyre og på storting. - - - Og mens graset gror, dør kua: De aktive sliter seg ut. De passive sløves, og utvikler motsetninger til organisasjon og politikk. Gamle medlemmer skli ut. Nye trives ikke. Mennesket oppe i det hele er ikke mer verdt enn i et hvilket som helst annet parti, eller byråkratisk organisasjon. Psykologiske mekanismer styrer samværet og aktiviteten. Behov for å hevde seg, redsel for å kjempe for sitt syn, men i stedet aller pliktskyldigst lire av seg innledninger, og motvillig møte opp på møter, ønske om å få oppmerksomhet, få diskutere sine egne problemer, bli elsket og brydd seg om, tyter ut som misnøye, sur kritikk, overlegenhet, apati osv. I stedet for å løse opp i motsetninger og problemer, vokser de over hodet på oss. Som ellers i samfunnet er det vanskelig å skille "motsetninger i folket fra motsetninger mellom folket og fienden". I stedet for å være ideologiske ledere og sosiale bindeledd som forener flest mulig krefter, kranbler vi om bagateller, til forveksling lik politikere og børsmeglere. (Jfr. påstandene om at alle mannfolk er potensielle voldtektsforbrytere. Kanskje ikke det beste eksemplet, fordi det lett kan avspore diskusjonen.)

Kvinneopprøret har gitt en ny giv. Nyvalgte kvinneledere snakker om grunnplanet, om kollektiv stil, om samhold. Uten dette kvinneopprøret ville jeg ha sett svært svart på framtida. Likevel tror jeg ikke det gir noen garanti for forandring. Vi menn må begynne å gjøre noe mer enn å stå på pornostand. Vi må begynne å forstå vår egen rolle, våre egne holdninger. Vår måte å tenke på. Lede på. Omgås hverandre på. Ensomme mennesker er ingen ting, bare i kontakt med andre vet vi hvem vi er. Og det er denne kontakten vi er så livende redde for, når vi gjemmer oss bak tilvante talemåter, omfattende analyser, rastløs aktivitet og undertrykker drømmer om nærhet og varme.

Vi er lært opp til å kamuflere disse behova. Måten å få oppmerksomhet på, har i oppveksten vært å være flink, snill, føyeilig, slem, tøff, pliktoppfylgende, vinne, beseire andre - ikke minst kvinnfolk, være tøffe, spøkefull. Alt, bare ikke seg sjøl uten maske. Ikke sinna. Ikke gråte. Ikke vise følelser. Vi ble som barn lurt inn i et mønster av et kjærlighetsløst samfunn, av foreldre som hadde de samme stengslene som vi har i dag.

Menneskene drives hele tida av sine følelser. Vi reagerer

følelsemessig på menneskene rundt oss. Vi ønsker å uttrykke det vi føler, men holder helst tilbake de naturlige impulsene til å gi kjærlighet eller uttrykke sinne og aggresjon. Det daglige arbeidet - møtene, studiene, praktiske gjøremål - legger beslag på all tid. Og arbeidet med å oppnå kontakt med, og innsikti i andres liv blir helt forsømt.

I stedet for å lytte til hverandre, går vi i forsvar. I stedet for å hjelpe hverandre, bærer vi hver vår tunge bør osv. osv.

Det er en forstokka struktur i partiet som må brytes ned. Ingen enkel oppgave. Bare opprør og diskusjoner kan få bevegelse i strukturen. Det er vår forbanna plikt - alle som ser at noe burde vært gjort annerledes, at noen burde kritiseres - å si fra. Synge ut. Komme med forslag. Kreve innflytelse. Makt. Det fortjener også de som i dag drar lasset, med nesen så vidt over vannskorpa. De fortjener å få kritikk, og bli satt på plass. Vi fortjener alle å bli tatt bedre vare på. En av de viktigste oppgavene vi har, er å utdanne opprørere.

Johan

Vi må ta vare på og utvikle alle i partiet; både borgere, småborgere, intellektuelle og arbeidere.

Men arbeiderne må få særfordeler

Formålet med dette innlegget er å argumentere for at vi må ta bedre vare på individene i partiet. Hjelp den enkelte til å bli et helt menneske, til å utvikle seg politisk og følelsesmessig, utvikle seg i forhold til andre. Bli paritkader som fungerer sjølstendig og knytter kontakter i folket.

Utgangspunktet er at vi i dag har en toptung organisasjon hvor noen få utvikler seg, har kunnskapene og drar lasset. Nye medlemmer, særlig arbeidsfolk, har vanskelig for å finne seg til rette. For mange melder seg ut. Vi gror ikke stadig nye røtter i folket i den grad vi kunne gjort. Noen mener vi har en væremåte, en stil, et språk, og holdninger som gjør at folk skyr oss, eller at vi holder folk på avstand. Både de som er aktuelle som medlemmer, og andre. Per O. mener i FK desember at dette er et blindspor. De "uvanlige" arbeiderne i partiet bør bli mer som de småborgerlige intellektuelle, tilegne seg kunnskaper som gjør at de kan ta makta i partiet, og på den måten berede grunnen for arbeiderne, de nye, de friske.

Det første er ei beskrivelse av situasjonen. Det andre er et forslag til hva vi skal gjøre. Et bra forslag. Men jeg er redd for at alle forslag vil renne ut i sanden hvis vi ikke blir flinkere til å lytte til folk, støtte hverandre på den enkeltes egne premisser, bry oss mer om hverandre som mennesker. Hvilke problemer er det jeg mener vi ikke bryr oss om?

Nye medlemmer: Noen har kanskje ingenting i partiet å gjøre. De kveles, og burde fått utvikle seg som sympatisører på et eller anna nivå. Noen misliker miljøet, ser få resultater, og føler ikke at de får utretta noe som helst. Kollisjon mellom partiets mål og sine egne personlige mål - de blir tvunget til å velge. Og det er jo partiets linje at en skal velge, det er det som er å være kommunist, velge partiet og revolusjonen. en for noen blir det å fornekte seg sjøl, stoppe den personlige utviklinga.

Gamle medlemmer: Lita tid til lesing. Lite leselyst. Uløste problemer og frustrasjoner i forhold til bevegelsen og ega fortid. Føler seg matesløse, tviler på seg sjøl og egne evner. Tar motgang som en bekræftelse på egen uduglighet. Grunnlaget for opprør og søking etter makt smuldrer vekk. Fysisk og psykisk slitasje reduserer kapasiteten generelt.

3-erne: Usikre på sin egen posisjon i bevegelsen, særlig m.h.p. framtida. Usikre på hvordan forholde seg til omgivelsene. Sikkerheta og tolkinga av den, som kan være høyst forskjellig i ulike deler av partiet. Reduserte muligheter til politisk skoloring, - og - til personlig utvikling. Omgangen med andre mennesker hemmes, både i familien og ellers. Usikre på hvordan alt dette vil slå ut med åra.

(1-ere og 2-ere vet jeg lite eller ingenting om.)

Dette var et lite knippe med ting som den enkelte sjelden eller aldri får hjelp til å fordøye. Ikke nok med det: Men forsøk på å ta opp slike problemer blir ofte avfeid. Navlebeskuing. Følelser og dritt. Individualisme. Hakke tid. osv.osv. Det er her holdningsendringene må komme. Vi må bry oss. Vi må ta oss tid. Ellers tar vi livet av oss sjøl. Det er sånne problemer som gjør at politikken blir utforma av de få, at så få må dra lasset, at massearbeidet gir magre resultater. Avdelingene klare ikke å skape sjølstendige kommunister på løpende bånd. Vi trenger ikke masseinnmeldinger i partiet. Vi trenger et kaderparti

med sterke, aktive og hele kommunister som kan arbeide sjølstendig, og vokse inn i folkedypet.

Per O. foreslår tiltak for å styrke arbeidernes posisjon i partiet. For at dette skal lykkes, må vi nødvendigvis samtidig:

- lytte til de svake i partiet.

- oppmuntre til ærlige og oppriktige meningsytringer

- styrke samholdet og fellesfølelsen i avdelingene.

- Oppfordre til initiativ og sjølstendig tenking.

- legge forholda til rette for studier og skoloring, fremme intellektuell nysgjerrighet, allsidig leselyst og gi rom for diskusjoner om det meste.

- tilbud om terapi i regi av partiet, når avdelingene føler at de har problemer med å gi den hjelp og støtte de burde gi.

Hvordan dette skal gjøres, er det ingen andre enn avdelingene sjøl som kan svare på. Men vi kan alle være med på å få det i gang, gjennom å ta ansvaret for vår egen utvikling. Uansett hvilke oppgaver vi jobber med, vil dette være viktig. Vi må bry oss om menneskene, for det er der ressursene ligger!

Johan

# Ny lederstil

Hvordan skal vi lede? Hva er en leders oppgaver? Dette er spørsmål av sentral betydning for å oppnå resultater for partiet, men likevel et spørsmål som ikke blir godt nok tatt hensyn til i dag.

I dag har vi, og tidligere har vi hatt, som mål å velge den politisk sterkeste kameraten til slike oppgaver, og med politisk sterke kamerater har vi satt som viktigst at en har vært stødig på politiske linjer, godt skolert og drivende i å fremme partiets politikk.

Mens vi har brukt krefter på bekjempelse av sekterisme, har vi brukt partimedlemmene som "mekaniske" individer som skulle utføre oppgavene slik enda høyere nivå har gitt direktiver om. Politisk liv har dreid seg om "politiske handlinger" og noen teoretiske diskusjoner på saker.

Medlemmenes private liv har lederne ikke brydd seg om uten at det har vært tendenser som har gått ut over aktiviteten.

Lederne har heller ikke hatt tid til å bry seg om dette fordi de hadde som politisk hovedoppgave å fremme partiets politikk på et eller annet felt. Deres hovedoppgaver var ikke ledelse i ordets rette forstand.

Derfor mener jeg at mye av frafallet fra partiet har sin årsak. Mange vil replisere at det har dreid seg om politiske linjer når folk har forlatt oss, og det er helt korrekt. Men hvordan kunne disse linjene og ideene få blomstre og utvikle seg fritt helt til det oppsto et uløselig problem for medlemmet?

Jeg mener at lederens viktigste oppgave er å lede, ikke faglig politikk eller RV. Med dette mener jeg å være politisk kommisær og agitator innenfor sin avdeling, administrator, "sjelesørger", sosialt midtpunkt osv. Fordi om vi er mennesker som velger å jobbe for samme sak, trenger vi ikke å være en homogen masse uten andre tanker og interesser enn de som er partiets sentrale. Vi er ikke bare soldater med disiplin, vi er hverdagens mennesker med arbeid, økonomiske problemer, spesielle interesser, kameratflokk, og ikke minst familien.

Mesteparten av tida vår blir vi påvirket av alt annet enn politikk, og det er dermed det politiske grunnlaget og følelsen av tilhørighet, godkjennelse osv. som blir korrektivet for våre beslutninger og handlinger.

Fortsettes neste side

# fortsettelse.....

## Ny lederstil

Lederens oppgaver bør være å vite hva folk tenker, hva de ønsker, hva de strever med, i det hele tatt kjenne sine medlemmer som psykologen kjenner sine pasienter. Uten slik kunnskap vil det være vanskelig å bygge skikkelig motivasjon hos

medlemmene og dermed også sikre resultater. Eller for ikke å snakke om kontinuitet i medlemsmassen.

Jørgen

## Om AKPs teoretiske problemer

I TILLEGG TROR JEG DETTE ETTERHVERT VIL BLI DEN TEORETISKE DEBATTEN DER KVINNER, ARBEIDERE, FOLK SOM KANSKJE HAR STÅTT LITT PÅ SIDELINJA I DEN GAMLE DEBATTEN KAN DELTA. HER KAN DE SE OM TEORIENE STEMMER MED DERES EGEN VIRKELIGHET, DE KAN OPPDAGE SAMMENHENGENE. DETTE BLIR IGJEN ET GRUNNLAG FOR DE DEBATTENE SOM ETTERLYSES. MEN AKKURRAT NÅ MANGLER VI MEST PÅ VIRKELIGHETEN OG HVORDAN DEN FAKTISK ENDRER SEG. I DAG ER VÅRE AVDELINGSMØTER FOR LITE OPPTATT AV DET FOLK STREVER MED MELLOM MØTENE.

PÅL 20/3-87

## Noen teoretiske saker

På skolepolitikk er jeg ikke helt med. Flere spørsmål er oppe

1. Er det folk lærer i dag nyttig kunnskap eller er hovedsaksats motsatt.

2. Er enhetsskolen riktig som prinsipp?

3. Er valgfriheten riktig?

4. Skal interessekampen politiseres eller må en skille mellom interessekamp og annen politikk?

Det siste her er det tydelig at jeg vet lite om, så de som vet mer får formulere uenigheten klarere?

Ut av alt dette vil jeg trekke at det fins uenighet om statens rolle, det fins uenighet om vi skal tilpasse oss systemet og gjøre det best mulige ut av det. Jeg tror vi har mye å vinne på å lage teori ut fra slike konkrete saker. Men hvilke og hvordan skal vi få denne politikken ut til debatt og ikke overlatt til noen utvalg?

PÅL 13/3-87

# Jul i april

er selvfølgelig en spøk. Det som ikke er en spøk, er at skal vi trøndere få til julemesser for KK i by og på land i desember 1987, bør vi begynne å planlegge dette i dag. Når KK i november/desember bugner av julemessereportasjer fra fjern og nær, har Trøndelag glimret med sitt fravær. Hvorfor? Aner simpelthen ikke. Men i KKs jubileumsår slår vi til, ikke sant?

Vel, da kan du allerede nå ta en titt i skapet. Den bukse du kjøpte på salg i høst vil du aldri klare å slanke deg inn i. Innse dette og legg den i eska merka "julemesse". Hva med LP'n som gammelkjæresten la igjen? Ganske fin plate, men personlig hører du den ikke lenger. I samme eska med en. Og du som har stumpa røyken og alltid må ha noe i hendene. Hva med ei strikkelue eller ti til julemessa?

Apropos strikking. Ei av de flittige damene i laget mitt hviska til meg på siste møte at hun i flere år har strikka og sendt produktene til KK-messa i Oslo.

Det er til å bli rørt av.

Avdelinga mi sørafor brukte å samles en kveld på seinhøsten for å lage og prise saker vi ønska å gi/selge. Som rein selskapsklubb kan jeg godt tenke meg andre alternativer enn partiet. Akkurat på det punktet r jeg enig med Tron Øgrim! Men disse julemessekveldene var faktisk veldig trivelige - med gløgg, skravling og jobbing. Uten at det gikk på sikkerheta løs, inviterte vi både smått og stort fra omlandet vårt. Yngste deltakar var 5 år og hadde mange (u-)brukbare ideer. Poenget er at laget ditt bør plotte inn en slik kveld/helgadag når høstplanen skal lages.

Vi klager stadig, med mer eller mindre god grunn, over innkallinger og beskjeder som kommer når toget er gått. Men kom ikke har og si det samme om julemessa 1987!

PS: Julemessene i 1986 innbragte på landsbasis kr. 100.000,-.

Kine

**TOM SIDE**

**TOM SIDE**